

BITTE EIN KINO

Les paraules, com és sabut, són grans enemics de la realitat

Joseph Conrad

O*der vielleicht zwanzig.* En aquesta revista que teniu a les mans hi ha una colla de gent rara que manifesta actituds gairebé patològiques que poden esdevenir perilloses per a la convivència. Anau amb compte. Durant els vuit anys d'existència d'aquests papers enquadernats que mensualment surten de les màquines impressores per tal de ser llegits per uns lectors afeccionats al cinema, hem insistit en la necessitat i la conveniència, n'hem difós el prec i el clam, d'un cinema en català. Vaja un desbarat. El cinema en català no és rendible i això sembla que ens ha de tancar la boca. Tampoc no ho és la literatura en català, ben igual que tampoc no ho és la retolació de les botigues. Tot gira al voltant dels diners, purament i simplement.

Més enllà d'aquests fets esdevenguts problemes socials, si més no com a primera mesura per tal de resoldre'ls, hi hauria d'haver l'orgull com a poble. Un orgull sovint inexistent, una manca absoluta de sensibilitat cap al tret més característic d'una cultura. Si aquest orgull es fes palès pública-

ment, aquells que vénen de fora i s'instal·len al costat de nosaltres, sobretot aquells que ho fan per guanyar-hi euros a palades, es sotmetrien al que és habitual en altres indrets, acceptar i fer seva la llengua del país. També és important perquè així sia, que els assessors d'aquests inversors sentin i manifestin mínimament aquestes sensibilitats per tal d'encomanar-les.

Oriol Bohigas, un arquitecte de renom internacional, visità recentment Mallorca i expressà el seu gran temor davant el que va denominar estil mallorquí de les noves construccions que es feien darrerament a l'illa, qualificant així una mena d'adulteració *kitsch* del model tradicional. L'exemple era prou clar i resultaven fàcilment identificables les zones afectades per la invasió d'aquest estil arquitectònic fals i homogeneïtzador en el sentit més pejoratiu del terme.

Ara, relacionant-ho amb els dos conceptes que hem tractat, llengua i arquitectura, volem parlar del macro complex que s'ha inaugurat a Marratxí, sorgit del no res, o més bé del verd cada dia més escàs dins aqueix municipi. L'aparença del complex respon a l'estil de construcció ja descrit i l'orientació és com a de parc temàtic. Una primera lectura de la notícia pot resultar encoratjadora pel que fa a l'aspecte cinematogràfic. S'han obert 20 noves sales de projecció a Mallorca. Això enriqueix l'oferta i és important, en certa manera, que

estigui ubicada a la part forana per allò de la descentralització. Ara bé, en un altre sentit, és una oferta que parteix d'uns plantejaments basats en productes exclusivament comercials, sense cap aspiració ni una de contribuir a la formació de l'espectador –segurament que la nostra ingenuïtat pot resultar patètica. És, en definitiva, la representació del *fast cinema* en la seva versió més esborronadora.

Pel que fa a la qüestió lingüística, tractada al principi, ens trobam que al complex hi ha una oferta concreta per al públic alemany. Som internacionals, som cosmopolites, som sensibles a la realitat social de la gent que ha decidit viure amb nosaltres. Res a dir, si no fos perquè tampoc en aquesta ocasió no hem aconseguit una sola sala, una sola hora de projecció en català malgrat siguin 20 les sales inaugurades de cop. Si reivindicam mancances qualitatives dins la quantitat, tampoc no es detecta cap senyal ni voluntat de fer un cluc d'ulls al cinema clàssic i retre un homenatge, ni amb caràcter simbòlic, als autèntics fonaments del cinema.

Seguirem de ben a prop l'evolució d'aquesta ciutat inventada sobre les vies del tren d'Inca, d'aquest decorat com a caigut després d'un ruixat espès. Voldríem poder rectificar en el futur les nostres primeres impressions, aqueixes que acabam de reproduir, com més aviat millor, però no som optimistes. La nostra por és que aquest model s'escampi com la mala herba.